

PROSTOR

DEVÁTÉ VYDÁNÍ

06/2023

MILÍ ČTENÁŘI!

Školní rok se nachýlil ke konci a my pro Vás máme poslední předprázdninové číslo časopisu Prostor. Doufáme, že vám zpříjemní poslední dny školního roku, kdy se toho ve škole stejně už moc neděje, a že si najdete chvílku pro poctivé a hluboké začtení se.

Součástí Pythagorových hudebně teoretických a filosofických úvah bylo také zkoumání vlivu hudby na tok času. Podle tohoto antického filosofa a matematika dochází při poslechu hudby k jeho zpomalení. Poslech hudby zpomaluje a prohlubuje vnímání, a tím i vnímání času. Domníváme se, že podobně je tomu i při četbě kvalitní literatury. Pythagorova Hudba sfér je jednou z knih, které bychom rádi doporučili zvědavým a hloubavým duším na letní pozastavení se, než se zase necháme vtáhnout hektickým a jen těžko zastavitelným vírem dalšího školního roku. Děkujeme za Vaši přízeň a celoroční podporu a přejeme Vám krásné léto!

Pro tento školní rok se s Vámi loučí

Comtessa, Isabella, Harlequin a Columbina

KULTURA, KTEROU SI NENECHAT UJÍT

Vzdělaný člověk, pro hudbu nadšený – homo musicus – zde jest krátký výčet koncertů a představení, na které by snad rád zavítal.

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE

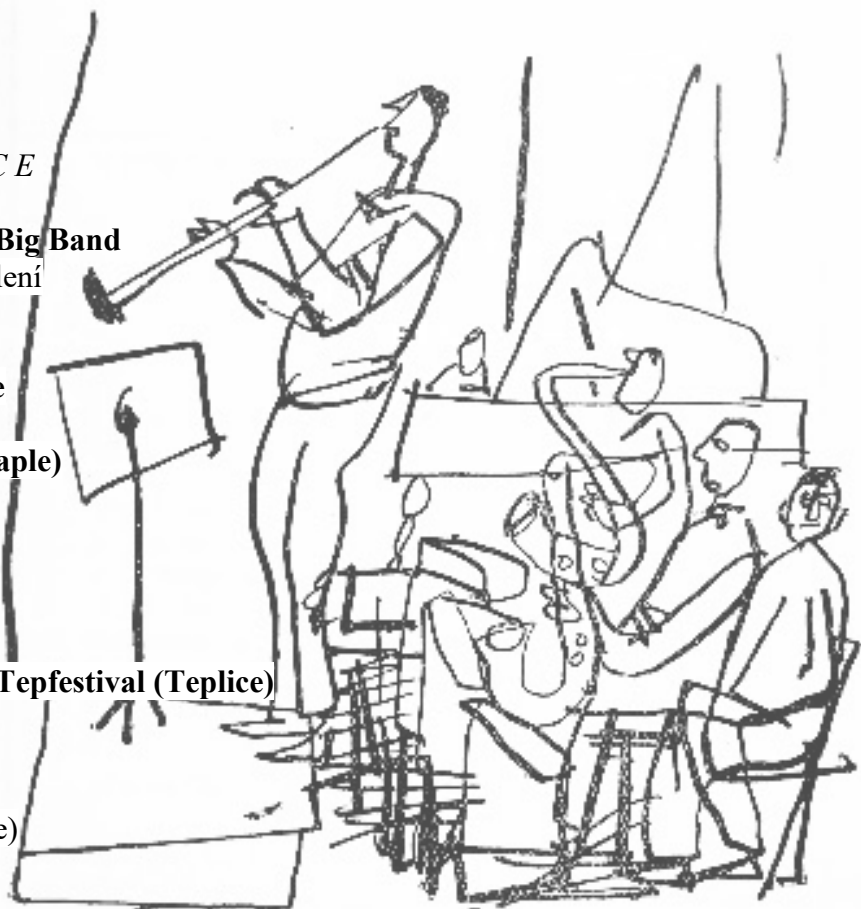
- 19. 6. Yehyun Kim (hoboj), Yoojin Oh (harfa), (Debussy, Reade), Zahradní Dům
- 21. 6. David Kalhous (klavír), (Bach, Beethoven, Brahms), zámek Velké Březno
- 22. 6. Ramon Vargas (tenor), Yuri Park (soprán), (Mozart, Verdi, Puccini)

KONZERVATOŘ TEPLICE

- 19. 6. Absolventský koncert bicí + Big Band**
- 20. 6. Letní koncert dechového oddělení
- 22. 6. Koncert cembalové třídy
- 24. 6. Carmina Burana, Děčín**
- 25. 6. Carmina Burana, Litoměřice**
- 27. 6. Koncert dechového oddělení
- 28. 6. Musica Barocca (Seumeho kaple)**

FESTIVALY

- 15. 6.- 2.7. Smetanova Litomyšl
- 30. 6. – 2. 7. Multižánrový festival Tepfestival (Teplice)**
- 5.-8. 7. Beats for Love (Ostrava)
- 10.-18. 7. Bohemia Jazz Fest (Praha)
- 19.-22. 7. Colours of Ostrava
- 13.-16. 7. Masters od Rock (Vizovice)
- 7.-13. 8. Prague Pride
- 18.-19. 8. Mácháč

RECITÁL JOSEFA POPELKY

V květnovou středu 17. byly Teplice poctěny recitálem jednoho z předních českých varhaníků, profesora Josefa Popelky. Dlouhodobý pedagog, který odchoval již řadu významných osobností

hudebního světa, již desítky let působí i koncertně. Výběr repertoáru byl tedy velmi pestrý. Mohli jsme slyšet varhanní klasiku v podobě J. S. Bacha (u něhož stojí za zmínku spirituální stavba trojitě fugy, jejíž tři témata symbolizují Trojjediného Boha), hravé baroko od G. F. Händela, zajímavé harmonie německého romantického velikána Maxe Regera nebo lyrické melodie našeho českého varhanního mistra 20. století Bedřicha Antonína Wiedermanna.

Nakonec zazněla velkolepá Reubkeho sonáta na žalm 91. Závěrečné ovace snad jistě nebudou poslední, co pan Popelka v Teplicích slyšel, těšíme se tedy na případné repete na již zrekonstruovaném pódiu Domu kultury!

Jiří M. Kleker.

MÚZY (SE) LÍBALY I V DOUBICI

Šestáci vyrazili na „předabsolventské“ soustředění. Ucelený report nám sice žádný z nich neposkytl, ale červenový Prostor na něj přináší množství odkazů napříč rubrikami. Hovořit je totiž opravdu o čem, soustředění přineslo mnoho užitku, a to nejen po odborné stránce. Hemžilo se to příběhy z mládí, nejpestřejšími přeřeky, i bizáry, které si, bohužel, publikovat nedovolíme. V mezičase se rodily i verše...

CO MI NA TOBĚ VADÍ
 Neskákej mi do řeči, nejsi přece těsna*.
 Umlčím tě polibkem, ...já vím, že jsem děsná.

KTERÁ JSEM?
 Dominantní jako comes, odvážná jak dux
 tvářím se jak anděl smrti z areálu Kuks.

TRHÁNÍ
 Na pokraji vyhynutí jsem a zoufám.
 Natrhám ti sedmikrásky. Líbí? ... doufám.
 Natrhám si tvoje srdce na kusy.
 budu čekat věrně, pořád – na pusy.

MŮJ INSTRUMENTÁŘ
 Cink, viola da gamba a niněra
 roste ve mně vášeň, láska, důvěra.
 Viola da gamba, niněra a cink
 piji Bohemia sekt: *ice pink*.
 Niněra, cink a viola da gamba
 miluji tě! že mi není hanba.

CARMINA BURANA

Konečně jsme tady!

Po půl roce tvrdé dřiny na textech ve středověké latině a staré němčině, stojíme na pódiu a čekáme, až to vypukne. Je to tak, nastal den provedení té velekantáty – Carminy Burany. K tomuto večeru směřovaly naše kroky již hodnou chvíli. Nebyly to pouze hodiny sboru, určené školou v rozvrhu, ale i spousta času za tím. Zimní soustředění, nekonečné zkoušky a víkendy, kdy jsme byli obklopeni (postupem času) krásnou hudbou.

Poslední minuty před koncertem stojí sbor těsně u sebe, tělo vedle těla, a naše kolektivní vědomí se upíná k výkonu, který nás za chvíli čeká. Rovnáme se za budovou Kulturního domu, je nás totiž tolik, že uvnitř bychom to nezvládli. (Taky se nám dnes povedl náš nejspíš jediný správný příchod na pódium.) V počtu, který čítal téměř tři sta hlasů, to je opravdový úspěch. V několika řadách nastoupený sbor se zhluboka nadechuje posledních závanů čerstvého vzduchu, ze kterého v naplněném sále za chvíli nezbyde vůbec nic. Setmí se a zaburácejí první mohutné tóny. Začínáme.

Před námi v plném nasazení hraje (na rozdíl od nás) perfektně a prostorně rozestavěný školní orchestr. Milý pan dirigent *Jiří Knotte* horlivě a až na jeden menší kolaps velmi suverénně gestikuluje koncert a vede celou tu masu umělců kupředu. Jednotlivá čísla prokládá čitelná a poutavá recitace paní profesorky *Ivety Rálkové*. Tento zveršovaný překlad Carminy nás všechny pomáhá uvést do celkového hudebního obrazu o potulných středověkých muzikantech.

Hromové údery z orchestru, vtíravá mlha a barevné osvětlení téměř způsobující epilepsii dodává celému večeru jistý, až katastrofický nádech. Při pocitu dušení z mlhy k tomu nebylo daleko.

Sbor se již rozkoukal, dohnal orchestr a pro množství repetici v Orffově kantátě se brzy vše dostává do stereotypu. Ale nudné to není! Pestré texty, vážné a osudové, či milenecké a laškovné, nás zaměstnávají a baví. Obzvláště nadšeně se identifikujeme s pijáckými písněmi. A některá témata jsou aktuální, opravdu, už od dob, co svět stojí světem. Když má sbor tacet, sedí zaposlouchaný do hudebního toku a vyžívá se ve svých emocích. Opomenout nesmíme naše spolužáky z oddělení klasického zpěvu, kteří tančí po stranách pódia a dotváří tak dojem okázalosti a monumentality. Sólisté zvládají své role bravurně a koncert se zdárně blíží ke konci. Umírající labuť interpretovaná tenoristou *Matějem Kotrbou* a pohybově zpracovaná profesorem *Vladimírem Gončarovem* je dechberoucí (doslova, jelikož mlha útočí čím dál víc).

Hudební napětí Carminy vyvrcholí finálem *O Fortuna*. Dýcháme z posledního. Následuje vlna neutuchajícího potlesku a já, vyčerpaná a šťastná, prožívám vděk za to, že mohu být součástí toho všeho.

ODCHÁZENÍ

Konec školního roku nám nepochybně splývá s loučením. A nám, šestákům, obzvlášť. Loučení s konzervatoří prožívá každý jedinec po svém, a netýká se jen absolventů, to pomyslné uzavření jedné životní etapy, totiž školního roku. V září od znovu. Někdo stejně, jiný zcela jinak.

Od koho a od čeho v životě odcházíme, s čím se loučíme a jak? Zamáčkněme slzu a otevřme se našim pocitům, občas tak bolestivě krásným.

Žáci odchází od učitelů, děti od rodičů. Odchází od sebe i milenci, ovšem labuťáci od labutí prý ne. Jak krásná je noc pro to, že skončí a život, že nevíme, kdy vyhasne. Důvěřuji nevěrným a miluji ty, kteří mi svou lásku neslibují.

Nikdy jsem se loučit neuměla a nejsem si ani jistá, že jsem někdy v životě dokázala někoho opravdu opustit. Jako bych si ty nitky přivázané k srdcím držela jako čarodějka. Jako pavouk uprostřed svých sítí – obratně lovím mouchy a samou láskou je jím. Asi. A přeci vás, vás všechny opočovávám se zvláštní lhostejností.

Vždyť stejně jednou z mého života všichni panáčci a všechny panenky zmizí. A tak tuším *sbohem a šáteček* ještě dřív, než znám tvoje jméno. Miluji chladně, miluji z výšky?

No, to není láskou, to je schopností, kterou jsem nazvala “umění odcházení”. Je to dovednost, kterou si někteří z nás osvojují postupně a velmi neradi. Jako slunce ví, kdy má zajít, a léto, kdy má pominout, tak se my učíme odnést si svůj kartáček z jeho koupelny, nebo mu vrátit to půjčené tričko. Předat takzvaně štafetu lásky dál, aby ta neskutečná síla pořád a navěky kolovala mezi lidmi.

Odcházet snad už trochu umím. Loučit se, to se naučím dnes. Ale opouštět nedokážu. Tak všem těm mým: Nezapomenu na vás – vím o vás. A poznáme se, i kdybychom to už nebyli my.

Sbohem a šáteček, moji milí, sbohem i Ty, moje alma mater.

Comtessa

ALE NO TAK, DĚTI...

*Občas se našim profesorům – a i nám podaří vypustit nějakou tu perličku...
A my jsme tu od toho, aby takové skvosty zachytili – a dali do oběhu!*

NA GENERÁLCE CARMINY BURANY

pan dirigent zvolá na spolužáka za velkým bubnem:

“Vašku, vy máte celou tu Carminu v tý vaší paličce, jo? Je to ve vaší kouli!”

BĚHEM ROZHOVORU NA CHODBĚ

- *“Tak jak se máš?”*

- *“No... zataženo, občas deprese.”*

NA SOUSTŘEDĚNÍ V DOUBICI

Ubytovací zařízení má pro své hosty připravený program. Ráno probíhá direktivní workout, kterého se sice nezúčastňujeme, ale pro intenzivní zážitek nám stačí poslouchat, jaké zvuky se linou z otevřeného okna.

“Makeej, zapomeň na svou realitu !!! Tvoje nohy jsou dva písky !!! TY – TO - CHCEŠ! To je tvoje vášeň!!” Paní profesorka poslouchá a přemýšlí nahlas ... *“takovým zvoláním bych mohla začínat každou hodinu dějin hudby.”*

Po dlouhých hodinách náročné práce

- *“Aničko, cos to vysmrkala?”*

- *“d - fis - cis - h”*

Spolužačka komentuje Millaisovu Ofélii:

“Modelka ležela dlouho ve vaně, a proto má takovej mrtvej výraz.”

Spolužák se vyjadřuje k nahotě ve výtvarném umění:

“No, on to tady nakreslil.... prostě jak jí Bůh stvořil... (třída se zasměje) – jakože ji Botticelli nezahalil, nakreslil ji prostě plnočelně nahou.”

Během nepokojů na téma nevhodně zvoleného menu:

“Kdo vymyslel, že budou k obědu nějaký kulatý těstoviny s přelivem ??”

Po dlouhém odpoledni profesor rozebírá otázku z okruhu organologie:

“Když nemáte klavír, tak tam dejte monochord.”

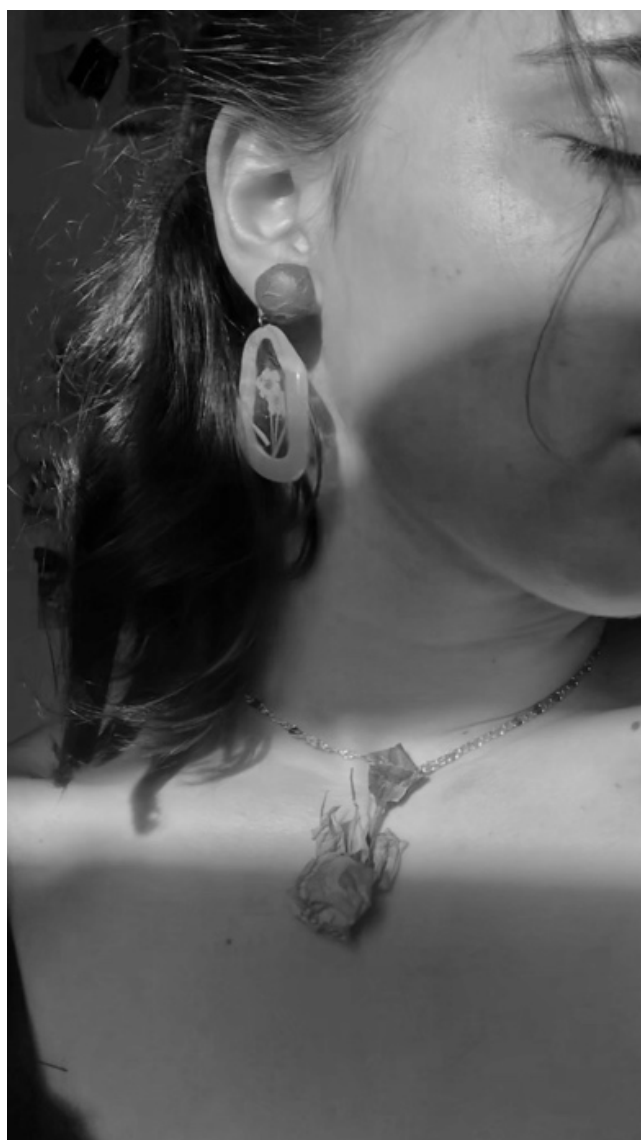
Otevírací doba nás zastihla nepřipravené, výčepní zavírá krám v devět večer a naše osobní zásoby jsou velmi tenké. Okolo jedenácté komentuje spolužák situaci takto:

“Překročili jsme konverzační bod a Ozzy zní nejrozumněji. ...A už budeme jenom strážlivější, přátelé.”

Večer profesor vzpomíná na své dětství (aneb jak je hudebním dětem na hodinách tělocviku)

“Klavírní ručičky spocený, Pakandl jde šplhat.”

SVLÉKÁ KŮŽI JEN HAD?

Hlad'te se.

A sentimentální to není.

Pohládím svoje paže a prohnu se v zádech. Moje vlasy voní jako rybník a ryby v něm. Moje oči jsou v létě hlubší, vypijou každou noc, dokud do ní nevstoupí ráno. Jak si rukama přejíždím po mém zahřátém, snědém těle, sloupávám zbytky zimy. Dlaně odvinou všechn zimní nános z kůže, do které se už obtiskla vůně tepla a ryb. Je léto. Líbejte slunce a hlad'te se. Navzájem.

Eliška Anna